

Sygnatura akt XI C 2204/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 14 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu, XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Bojarska

Protokolant: Ewa Chorzępa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2016 r. we W.

sprawy z powództwa (...) z siedzibą we W.

przeciwko M. K.

o zapłatę 1 894,57 zł.

powództwo oddała.

Sygn. akt XI C 2204/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) we W. w pozwie z dnia 13 listopada 2015r. domagała się zasądzenia od pozwanego M. kwoty 1894,57 zł. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i przyznania zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że pomiędzy pozwaną a Bankiem (...) S.A. w dniu 11 września 2007 r. zawarta została umowa kredytu nr (...), na podstawie której pozwany otrzymała określona suma pieniężna i zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tej umowie. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego niespłacona wierzytelność stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Pozwany została wezwany do zapłaty, jednakże bezskutecznie. Wobec powyższego wierzytelność w dniu 16 czerwca 2010 r. została przelana na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy pierwotnym wierzycielem, a stroną powodową. Na zadłużenie pozwanego składa się kwota 1019,70 z tytułu należności głównej oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 874,87 zł tj. łącznie 1894,57 zł.

W niniejszej sprawie pozwany, wezwany prawidłowo na rozprawę, nie ustosunkował się do żądania pozwu i nie wniósł o rozpoznanie sprawy podczas jego nieobecności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 czerwca 2010 r. pomiędzy Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K., a stroną powodową zawarta została umowa sprzedaży wierzytelności. Bank oświadczył, że przysługują mu niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne szczegółowo określone w załączniku nr 1 do umowy. Bank oświadczył, że przenosi na cesjonariusza wierzytelności wymienione w załączniku nr 1 do umowy bez prawa regresu. Strony umowy ustaliły, że Przeniesienie wierzytelności następuje pod warunkiem dokonania przez Kupującego na rzecz Banku całkowitej zapłaty ceny w terminie określonym w § 3 ust. 1 umowy.

dowód:

- umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 16.06.2010 r.. k – 9-10.

W nieoznaczonej dacie sporządzony został druk o nazwie „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”, gdzie wskazano imię i nazwisko pozwanego, jego numer PESEL, adres zamieszkania, kapitał, odsetki i koszty.

dowód:

- druk „wyciąg elektronicznego załącznika do umowy cesji”, k. 11.

W dniu 9 listopada 2015r. strona powodowa na podstawie art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych wystawiła „wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej”, w którym oświadczyła, że w dniu 16 czerwca 2010 r. nabyła od Banku (...) S.A. wierzytelność wobec pozwanego, wynikającą z umowy karty kredytowej nr (...).

dowód:

- „wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/182/364/ (...) z dnia 09.11.2015 r.”, k- 8;

Dnia 14 października 2015 r. sporządzone zostało pismo, skierowane do pozwanego o zamiarze rozpoczęcia sądowego etapu dochodzenia długu wynikającego z umowy nr (...) wskazujące na zadłużenie w kwocie 1888,76 zł.

dowód:

- pismo Kancelarii (...) z dnia 14.10.2015 r., k. 12-13;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa domagała się od pozwanego zapłaty należności wynikającej z umowy kredytu (karty kredytowej), powołując się na to, że dochodzona wierzytelność została nabyta przez stronę powodową od Banku (...) S.A. na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 16 czerwca 2010 r.

Stosownie do treści art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 kpc).

W niniejszej sprawie wątpliwości Sądu dotyczą legitymacji procesowej czynnej strony powodowej., wobec czego nie można było przyjąć za prawdziwe twierdzeń strony powodowej przytoczonych w pozwie. Otóż, aby ochrona prawna mogła być przez Sąd udzielona, z żądaniem jej udzielenia musi wystąpić osoba do tego uprawniona. Tymczasem w niniejszej sprawie strona powodowa nie wykazała czynnej legitymacji procesowej. Wprawdzie w uzasadnieniu pozwu wskazała ona, że na podstawie umowy cesji przejęła od Banku (...) S.A. prawa do wierzytelności wobec pozwanego, niemniej dołączone przez nią do pozwu dokumenty (umowa sprzedaży wierzytelności, wyciąg z elektronicznego załącznika) nie stanowią dowodu na powyższe.

W myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Na skutek przelewu, wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności,

zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Warunkiem skutecznego zawarcia umowy przelewu i rozporządzenia wierzytelnością jest to, aby była ona zindywidualizowana. Winien został określony stosunek prawny, z którego ona wynika. Ważne jest zatem wskazanie stron tego stosunku, świadczenia jak również jego przedmiotu. Kodeks cywilny nie posługuje się pojęciem cesji globalnej. W literaturze określając ten rodzaj czynności wskazuje się, że obejmuje ona większość, a nawet wszystkie wierzytelności, nawet przyszłe, przysługujące wobec jednego lub kilku dłużników. Nie wzbudza kontrowersji cesja globalna, gdy istniejące wierzytelności zostały dostatecznie oznaczone (tak: K. Zagrobelny, Komentarz do Kodeksu cywilnego, Warszawa 2006, CH BECK, str. 877).

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała, aby nabyła wierzytelność względem pozwanego wynikającą z umowy kredytu, zawartej przez pozwanego z Bankiem (...) S.A.

W celu wykazania nabycia wierzytelności wobec pozwanego strona powodowa przedłożyła w poczet materiału dowodowego umowę przelewu wierzytelności z dnia 16 czerwca 2010 r. wraz z drukiem zatytułowanym „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”. Na podstawie przedstawionych przez stronę powodową dokumentów nie można stwierdzić, czy strona powodowa skutecznie nabyła wierzytelność przysługującą Bankowi (...) S.A. względem pozwanego. Dowodu na potwierdzenie skuteczności dokonanej cesji wierzytelności wobec pozwanego, jej rodzaju i wysokości nie stanowi w ocenie Sądu złożony do akt druk zatytułowany „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”, do którego należy stosować odpowiednio przepisy o dowodzie z dokumentu. Powinien on zatem odpowiadać wymaganiam stawianym dokumentowi, czyli zawierać podpis oraz oznaczenie daty jego sporządzenia. Dokument opatrzone datą i podpisem osoby, która go sporządziła stanowi oświadczenie tej osoby, że dokonała sporządzenia takiego dokumentu. Natomiast nie jest objęty domniemaniem, że takie oświadczenie jest zgodne ze stanem rzeczywistym. Na potrzeby postępowania dowodowego niezbędne jest zaznaczenie daty sporządzenia dokumentu oraz zaopatrzenia go w podpis. Dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Odnosząc się do dowodu w postaci „wyciągu z załącznika do umowy cesji” należy mieć na uwadze, że nie jest wiadomym, kiedy ten wydruk został sporządzony. Ponadto, jak wynika z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 16 czerwca 2010 r., do umowy został sporządzony pisemny wykaz w postaci listy wierzytelności. Nie jest możliwa weryfikacja wyciągu, gdyż nie dołączono wykazu wierzytelności (załącznika nr 1 w formie pisemnej), o którym mowa w § 1 ust. 1 i 2 umowy cesji. Wskazać także należy, że co prawda z umowy wynika, że cedent przekazał cesjonariuszowi wykaz wierzytelności także za pomocą poczty elektronicznej, jednakże wszystkie dane, które powinny być w nim zawarte (wynikające z treści § 1 ust. 4 umowy) nie znalazły się na dołączonym do pozwu druku. Zdaniem Sądu na podstawie zaofiarowanego przez stronę powodową materiału dowodowego nie można przyjąć, że druk ten stanowi odzwierciedlenie konkretnej pozycji (wierzytelności) załącznika nr 1 do umowy cesji

Strona powodowa wskazała, że dysponuje jedynie jednym egzemplarzem papierowego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności i w związku z powyższym nie może go przedłożyć. Taka argumentacja pozostaje nieprzekonująca. W ocenie Sądu nic nie stoi na przeszkodzie, aby sporządzić kopię załącznika, poświadczyć za zgodność z oryginałem i dołączyć do pozwu, wszak stronę powodową reprezentuje profesjonalny pełnomocnik.

W odniesieniu do dowodu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej uznać należy, iż powyższy dokument nie stanowi dowodu na istnienie wymagalnego zobowiązania w stosunku do pozwanego, a jedynie dowód złożenia przez pełnomocnika strony powodowej oświadczenia o treści w nim wskazanej. Dokument ten w istocie nie potwierdza przejścia praw z opisanej w nim transakcji. Stwierdzić należy, że po myśli z art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu mają moc dokumentów urzędowych zgodnie z art. 194 u.f.i, a zatem zgodnie z art. 244 § 1 k.p.c. stanowią dowód tego, co zostało w

nich urzędowo poświadczony. Dodany przez art. 2 ustawy z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. poz. 777), która weszła w życie z dniem 20 lipca 2013 r., ust. 2 art. 194 omawianej ustawy stanowi, iż moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Zasadniczym celem uchwalonej ustawy było wykonanie obowiązku dostosowania przepisów prawa do dwóch wyroków Trybunału Konstytucyjnego, w których stwierdził on niezgodność z Konstytucją przepisu art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (wyrok TK z dnia 15 marca 2011 r., sygn. akt P 7/09) oraz przepisu art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (zob. wyrok TK z dnia 11 lipca 2011 r., sygn. akt P 1/10). Właściwie wypełniony, należycie opatrzony i podpisany wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowić więc może jedynie dowód prywatny nie posiadający jakiegokolwiek szczególnej mocy dowodowej. Dokument prywatny zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Nie dowodzi jednak istnienia wiarygodności na rzecz zbywcy jak i faktu przejścia wynikających z niej praw na skutek przelewu na rzecz funduszu. Wyraźnego podkreślenia wymaga również, że samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wiarygodności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, iż wiarygodność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wiarygodność faktycznie istnieje. Nadmierne rozszerzenie domniemania wynikającego z art. 194 u.f.i. prowadziłyby do pogorszenia sytuacji dłużników (lub domniemanych dłużników) względem funduszy. Dołączony do pozwu dokument w opisany jako wyciąg z ksiąg rachunkowych, nie wykazał w ocenie Sądu skutecznego nabycia wiarygodności w stosunku do pozwanego, a także samego jej istnienia oraz wysokości.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z kserokopii pisma pełnomocnika strony powodowej kierowanego do pozwanego z dnia 14 października 2015 r., albowiem jest to tylko kserokopia, bądź wydruk zaopatrzony w cyfrową kopię podpisu, który nie został poświadczony za zgodność z oryginałem, a bez tego poświadczenia nie może być uznany za dokument prywatny i nie ma mocy dowodowej. W orzecznictwie przyjmuje się bowiem, że niepoświadczona kserokopia nie jest dokumentem. Jeżeli zaś pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. Odmienne ujęcie tego zagadnienia prowadziłyby do obejścia przepisów o dowodzie z dokumentu. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2007, II CSK 401/06, Legalis).

Sąd uznał zatem, iż strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy tym trzeba, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok SN z dnia 22.11.2001 r., sygn. I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim stronę, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17.12.1996 r., sygn. I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz treść art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana przede wszystkim wykazać nabycie wiarygodności wobec pozwanego i z tego obowiązku się nie wywiązała, co skutkowało oddaleniem powództwa. Okoliczność przejścia wiarygodności ściśle określonej na rzecz nabywcy (istnienie legitymacji czynnej) jest okolicznością istotną, którą sąd bierze pod uwagę z urzędu. Obowiązkiem strony powodowej było

wykazanie nabycia konkretnej wierzytelności przysługującej wobec pozwanego, czego jednak nie uczyniła. Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji. Dodatkowo wskazać należy, iż Sąd nie orzekał w wyroku o kosztach procesu, albowiem strona powodowa w całości przegrała proces, a pozwany nie ponosił żadnych kosztów procesu.